

Formanden: Det er ikke værd at drage Polemik med Blade ind i Forhandlingerne.

Jens Busk: Nej, men det Blad har overfaldet os paa en saadan Maade, at hvis vi ikke havde en haard Hud, saa — men jeg skal ikke komme videre ind paa at nævne dette Blad, det er mig saa komplet ligegyldigt, hvad dette Blad siger. Altsaa spurgte jeg: Hvor meget har Hr. Bahnson at leve af? Og der blev saa fremlagt Oplysninger om, at Hr. Bahnson havde en Indtægt af 8,000 Kr.

Formanden: Er det værd at nævne rent private Formueforhold?

Jens Busk: Det er jeg dog sandelig nødt til for at værgе mig selv, naar man kommer og spørger mig her i Tinget: Hvorfor har Du som Medlem af Central-komiteen ikke været med til at skaffe nogle flere Penge fra Bahnson? Jeg er dog virkelig nødt til at give de Oplysninger, som høre til.

Formanden: Hvis det er Oplysninger, som det ærede Medlem anser for absolut nødvendige, er de ikke afskaarne, men er de ikke absolut nødvendige, bør de ikke gives.

Jens Busk: De ere absolut nødvendige.

Formanden: Saa vil det ærede Medlem have Lov til at fremsætte dem.

Jens Busk: Altsaa det forekommer mig, at det var den naturligste Ting af Verden, naar Hr. Bahnson skylder Central-komiteen 70,000 Kr. og Renter, som løbe op til en Snes Tusind Kroner i det hele, at man først maa spørge: Hvad er den Mand i Stand til at yde? Her er jo ikke Tale om nogen personlig Forfølgelse, men her er Tale om at se at faa det, vi kunne faa, thi det er en mærkelig flot Bemærkning, det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) kom med, at det var Smaating. Nej, det er ikke Smaating, at Central-komiteen har tabt over 100,000 Kr. Naar vi skulle til at give Understøttelse til disse fattige eller deres efterladte, mangle vi de 100,000 Kr., og det er ikke Smaating. Alene Renten af dem er mindst 4,000 Kr. aarlig, og de kunne uddeles i mange Portioner paa 50 eller 40 Kr., som vi give

til Folk, saa de Herrer skulle vide, at det er Invaliderne, som indirekte komme til at betale Gildet. Der blev da svaret mig, at Generalløjtnant Bahnson havde sin Ministerpension, som er 6,000 Kr., og saa var han Meddirektør ved det Classenske Fideikommis, og for det erholdt han 2,000 Kr. Lad os nu se, hvem der er Medlemmer af denne Institutions Bestyrelse, der jo, efter hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds meddelte, supplerer sig selv. Det oplyses i Hof- og Statskalenderen, at denne Bestyrelse bestaar af 3 Medlemmer, nemlig Bahnsons gode, gamle Busenfreund, Hr. Nellemann, forhenværende Konseilspræsident, nuværende Gehejmeetatsraad Hørring og saa Hr. Bahnson. Det er disse tre, som dele dette Bytte. Altsaa har Hr. Nellemann og Hr. Hørring valgt Hr. Bahnson til at være med til at administrere, som man kan se i Hof- og Statskalenderen, en Kapitalformue af mindst 3 Mill. Kr. foruden en Del Godser, Skove og mange andre Herligheder, som høre til, og det erholdt de 2,000 Kr. for hver om Aaret. Det blev altsaa oplyst, at Hr. Bahnson har 8,000 Kr. om Aaret. Jo, sagde jeg saa, jeg har ingen personlig Forfølgelseslyst over for Hr. Bahnson, det være langt fra, men paa den anden Side forekommer det mig, at naar vi nu foruden de 70,000 Kr., vi have tabt, have et aarligt Rentetab af 2,800 Kr., er den Grund for Central-komiteen til nu ikke længere at forholde sig rolig, men til at se, om det skulde være muligt at faa noget hos Hr. Bahnson. Ja, hvilket Forslag jeg da vilde stille? Saa sagde jeg: Jo, jeg vil stille et Forslag, som jeg er overbevist om, at mine Standsfæller ude i Landet ville forbauses over, og som maa ske mange andre af mine Meningsfæller ville synes er alt for flot. Men da Hr. Bahnson er min politiske Modstander, og da Hr. Bahnson er en gammel Mand og er vant til at have bedre Dage end Folk i Almindelighed, vil jeg ikke rutte med det, men jeg vil være villig til at gaa ind paa, at Hr. Bahnson beholder saa meget i Indtægt som Renten af 100,000 Kr. Den, der har Renten af 100,000 Kr., sulter jo da ikke ihjel her i Danmark. Jeg tænkte nemlig: Naar du stiller dig saakulant, kan du ogsaa vente, at der fra den Side bliver vist Hensyntagen, og jeg blev i højeste Grad forbauset over, at ikke et eneste Medlem af Komiteen, hvori de sidder ikke mindre end to forhenværende Ministre, kunde tiltræde min Anskuelse.